

Nova trudna popotnica se osedela v lipovo senco /
 kraj ceste. Trudnost in slojenost ju smaga
 ter se slejeta po zeleni trati. Snega izmed njiju
 takoj sprave posili in gaspi poprej kakor drugi.
 Cipeč pa vidi ta priti iz ust spečnega tovariša lepo
 belo ptičico podobno golobu. Ptičica gre nekoliko
 po trati in ogledujoč se zagleda svoje glavo, ki
 je bila pa že sedla kost. Ta čudna stvarica gleže
 vâ-uj in pogleduje enkrat skozi svo sojê oko,
 enkrat skozi drugo in nazpet skozi usta in nâsa.
 Tako je pogledovala ta bela živalica skozi luknjê
 teste svoje črepinje, dokler se ni umočila.
 Glavice te kosti pa je takel prijazen potiček.
 So vse je popotnik, ki je sedel, opazoval. Za dolgo
 časa pa priskače ptičica nazpet na usta spečnega tovariša,
 in ko gleže vâ-uj, oddahne se ta in se zdudi. Ktudiosâ se
 pa začne takoj pripovedovati, kako lepo je sanjal, kako
 je hodil po reditnem gradu in kako je pogledoval skozi
 okna na planco, kjer je videl veliko reko tîi, in ni mu
 mogel ertistej lepote zadosti dopovedati. U zdaj postaje
 njegov tovaris na svo svoje glavo, rekôc: „Glavice
 se hodil po testnem gradu pri svoj rodici,“ ter mu vse
 na takle razloži, koder je videl njegovo dušo do-
 diti in kako se je vâ-uj poavola.

J